

Arrest

nr. 196 370 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 2 september 2015 een asielaanvraag in. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 11 februari 2016 België is binnengekomen, samen met hun twee minderjarige kinderen, diende op 12 februari 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 1 februari 2016 in Griekenland en op 8 februari 2016 in Duitsland.

1.2. Op 27 januari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 27 januari 2017 ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 02/09/2015

Overdracht CGVS: 05/02/2016

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 15 december 2016, tussen 9 u 08 en 13 u 26. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Smekens (vervanger van meester Geleyn), was gedurende heel het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent sjiïet. U bent geboren op 4 maart 1982 en woonde in de wijk Al Amel in Bagdad. U bent getrouwd met B.R.N.A. (O.V. (...), CGVS (...)). Samen hebben jullie twee kinderen, S. en A. Sinds 2008 werkte u op de personeelsdienst van de politie. U had toegang tot alle gegevens van de personeelsleden van de politie.

Eind juli of begin augustus 2015 vroeg de coach van de amateurvoetbalploeg waar u bij speelde, S.A., u om de gegevens van een zekere K.H.. Jullie waren toen bij uw vriend H.Z. thuis. Aanvankelijk weigerde u dit. Daarop verzekerde H.Z. u dat K.H. niets zou overkomen. U gaf hem alsnog de adresgegevens.

Hierna zag u S.A. opnieuw in het huis van H.Z., hij wilde u een envelop met honderd dollar overhandigen om u te bedanken voor het adres dat u hem gegeven had. U weigerde dit geld te aanvaarden, omdat u vond dat het een vriendendienst was.

Twee dagen later hoorde u dat K.H. vermoord was. U vermoedde dat dit kwam doordat u zijn adres aan S.A. had gegeven.

Een week later vroeg S.A. u om de adresgegevens van twee andere personen. U weigerde. U zei hem dat u betreurde dat u het eerste adres aan hem gegeven had, omdat die persoon nu dood was. U vertelde S.A. dat u vermoedde dat hij iets te maken had met die moord. S.A. ontkende dit en begon op een dreigende manier met u te discussiëren. Hij verweet u dat u uw eigen strekking niet wou helpen en dat u aan de kant van de soennieten zou staan. Daarna hoorde u van uw vriend H.Z. dat S.A. een verantwoordelijke bij de sjiïtische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) was.

Op 13 augustus 2015 werd u vanuit uw huis ontvoerd. U werd hardhandig aangepakt tot u verklaarde dat u de gevraagde adressen alsnog zou doorgeven. U kreeg hiervoor achtenveertig uur de tijd. Hierna werd u vrijgelaten. U ging naar huis en stuurde uw vrouw met de kinderen naar haar tante in de provincie Diyala. Zelf ging u naar uw neef in de wijk Saydiye, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Irak.

U bent op 16 augustus 2015 uit Irak vertrokken. Op 31 augustus 2015 kwam u aan in België, en op 2 september 2015 vroeg u asiel aan.

Tien dagen na uw vertrek uit de wijk Al Amel werd uw huis er vernield. Mensen vroegen aan uw familie en aan buurtbewoners waar u naartoe was.

Op 19 januari 2016 hebben uw vrouw en de kinderen Irak verlaten omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in de provincie Diyala. Uw vrouw en kinderen kwamen op 11 februari 2016 in België aan. Op 12 februari 2016 vroeg uw vrouw asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: in originele vorm uw nationaliteitsbewijs (dd. 21 juni 2006), uw identiteitskaart (dd. 26 juli 2015), uw woonstkaart (dd. 17 november 2007), uw rantsoenkaart (dd. 25 september 2013), uw kieskaart (geen afgiftedatum), een omslag van de documenten die u ontvangen hebt (dd. 20 oktober 2015), een bewijs van tewerkstelling op uw naam (dd. 17 december 2013), een tweede bewijs van tewerkstelling op uw naam (dd. 28 februari 2008), foto's van uw werk, foto's van de verwondingen die u tijdens uw ontvoering zou hebben opgelopen, jullie huwelijksakte (dd. 30 augustus 2007), foto's van S.A. en uw voetbalploeg; in gekopieerde vorm de identiteitskaart van jullie dochter S. (dd. 3 februari 2012), de identiteitskaart van uw zoon A. (dd. 23 februari 2016), het nationaliteitsbewijs van uw dochter S. (dd. 13 december 2012), het nationaliteitsbewijs van uw zoon A. (dd. 13 december 2012), het paspoort van uw vrouw (dd. 28 maart

2013), het paspoort van uw zoon A. (dd. 31 maart 2013), het paspoort van uw dochter S. (dd. 31 maart 2013), een uitwijzingsbevel op naam van uw vrouw uit Griekenland (dd. 2016), de overlijdensakte van de vader van uw vrouw (dd. onleesbaar), een uittreksel van het overlijden van de vader van uw vrouw (dd. 12 januari 2006).

Bij een terugkeer naar Irak vreest u problemen met Asa'ib Ahl al-Haq omdat u niet met hen wilde samenwerken, en problemen met de Iraakse overheid omdat u als deserteur beschouwd wordt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier wordt vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin zwaarwegende gronden dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt, omdat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die aan de basis van deze vrees of dit risico zouden liggen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u geen weet zou gehad hebben wie S.A. juist was, en dat u niks zou weten over zijn banden met de militie AAH. U verklaarde dat u al enkele maanden in de voetbalploeg Shabab Al Hussein speelde, waar u terecht gekomen was via uw goede vriend H.Z. (CGVS, p. 17, p. 22). Volgens uw verklaringen bestond de ploeg voornamelijk uit mensen die u kende gezien zij allemaal uit de wijk waar u woonde kwamen (CGVS, p. 17). Ook S.A. was helemaal geen vreemde voor u, gezien u verklaarde dat jullie elkaar reeds vier maanden kenden, elkaar regelmatig zagen in het huis van H.Z., en een goed contact hadden (CGVS, p. 17, p. 23). Uw echtgenote verklaarde dat u drie keer per week ging voetballen met uw 'kameraden' (CGVS B.R.N.A., p. 9). Gezien u voetbalde met mensen uit uw eigen wijk, die u tot drie keer per week zag, en uw vrouw zelfs bestempelde met de term 'kameraden', kan er vanuit gegaan worden dat u meer kennis zou hebben van de personen met wie u omging dan u verklaarde. Zeker over S.A. zou u meer geweten moeten hebben, gezien u zelf verklaarde deze persoon al ettelijke maanden te kennen en regelmatig met hem samen te zitten. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat jullie goed wisten welke mensen bij AAH zaten, gezien jullie wijk gedomineerd werd door leden van AAH die overal zichtbaar aanwezig waren (CGVS B.R.N.A., p. 11). Als AAH zo openlijk aanwezig is in de wijk, en duidelijk is wie hun leden zijn in de wijk, is het zeker niet aannemelijk dat het u niet bekend was dat S.A. een verantwoordelijke was van de militie in de wijk. Wanneer gevraagd werd aan uw echtgenote of S.A. dan ook actief was in de wijk, trachtte zij tot drie maal toe de vraag te ontwijken (CGVS B.R.N.A., p. 11). Het feit dat uw echtgenote weigerde in te gaan op deze vraag, wijst ten eerste op een gebrek aan medewerking en doet vermoeden dat zij informatie probeerde achter te houden voor het CGVS. Wanneer u bovendien vertelde over het geld dat S.A. u aanbood nadat u het adres van K.H. voor hem had opgezocht, stelde u dat u dit geld niet wou aanvaarden omdat u dit beschouwde als een vriendendienst (CGVS, p. 25). Deze redenering onderstreept nogmaals de vriendschappelijke aard van uw contact met S.A..

U verklaarde wel dat uw gesprekken met S.A. nooit over religie gingen, waardoor u niks wist over zijn sektarische overtuigingen of activiteiten (CGVS, p. 25). Gezien uw vrouw verklaart dat Asa'ib Ahl al-Haq openlijk aanwezig was in uw wijk, en gezien u zelf meerdere malen per week samen zat met S.A., is het niet aannemelijk dat u niet wist dat deze man een van de leiders van Asa'ib Ahl al-Haq was. Nog verklaarde u dat u via uw vriend H.Z. te weten kwam dat S.A. voor Asa'ib Ahl al-Haq werkte (CGVS, p. 18). Daaruit blijkt eens te meer dat S.A. dit niet geheim hield, waardoor het nog onaannemelijker is dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van S.A.'s betrokkenheid bij Asa'ib Ahl al-Haq.

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u niets afwist van de betrokkenheid van S.A. bij Asa'ib Ahl al-Haq wordt nog ondermijnd doordat u foto's voorlegt van uw voetbalploeg waarop te zien is u hoe u als ploeglid naast S.A. poseert voor een spandoek met logo's van AAH (zie groene map document 12 foto 7, blauwe map document 1). Uit bovenstaande argumenten blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen die u aflegt, en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook ten stelligste ondergraven.

Bovendien stelt het CGVS zich ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de opdrachten die u moest uitvoeren voor S.A. en AAH. Ten eerste is het voor het CGVS niet aannemelijk dat milities zoals AAH, die dermate machtig zijn en zelfs geïnfilteerd zijn in het veiligheidsapparaat van Irak (zie blauwe map, document twee), u zouden nodig hebben om aan een adres te geraken. Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Wanneer u gevraagd werd te vertellen over het werk dat u juist uitvoerde bij de politie verklaarde u dat de gegevens waarmee u werkte confidentieel waren, en dat u gebonden was aan het beroepsgeheim (CGVS, p. 11). Omwille van deze verbintenis is het dan ook niet aannemelijk dat u als politieagent dit beroepsgeheim zo snel zou schenden. Toen u de eerste keer gevraagd werd een adres op te zoeken, valt uit uw verklaringen af te leiden dat dit om een gemoedelijk gesprek ging tussen u H.Z. en S.A., en bleek u niet onder zware druk te staan (CGVS, p. 17). U verklaarde aanvankelijk wel te twifelen gezien u dit tegen de regels van uw werk was, maar toe te geven gezien S.A. zei dat dit belangrijk was voor hem en nadat H.Z. u zei dat er niks zou gebeuren indien u dit deed (CGVS, p. 17). Het is echter niet aannemelijk dat u als politieagent niet meer weerstand getoond zou hebben wanneer u gevraagd werd om uw beroepsgeheim te schenden. Er werd u dan ook gevraagd of u geen andere manieren zou voorgesteld hebben aan S.A. om dit adres te verkrijgen, maar u bleek zelfs dit niet geprobeerd te hebben (CGVS, p. 24). U verklaarde dat u dit niet durfde doen omdat S.A. een persoon is die geen nee aanvaardt (CGVS, p. 24). Dat u ineens toch een dreiging zou gevoeld hebben bij de vraag van S.A. gaat echter in tegen uw eerdere verklaringen, waarbij u stelde geen negatieve gedachten te hebben bij de vraag van S.A. (CGVS, p. 23) en zeker tegen uw verklaring vooraf nooit gemerkt te hebben dat S.A. een vorm van gezag of autoriteit uitstraalde (CGVS, p. 19-20). Later ontkende u bovendien dat H.Z. u zou aangemoedigd hebben om die info op te zoeken, waarmee u regelrecht ingaat tegen uw vorige verklaring (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u ooit gezegd te hebben dat H.Z. tussen kwam in dit gesprek (CGVS, p. 24). Het louter ontkennen van een voormalige verklaring is geen afdoende uitleg voor het voorkomen van dergelijke tegenstrijdigheid, die net als de andere hierboven aangehaalde elementen, opnieuw negatief afstraalt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde pas na het nieuws van de dood van K.H. in te zien dat de vraag die S.A. u gesteld had niet onschuldig was. (CGVS, p. 17). Gezien u eerst helemaal niet inzag dat S.A. verkeerde bedoelingen had met de vraag naar het adres van K.H., en u verklaarde ervan uit te gaan dat hij dit enkel nodig had om een auto te registreren gezien dit vaak gebeurt in Irak, is het niet aannemelijk dat u toen direct de link legde tussen de dood van K.H. en het adres dat u gaf aan S.A. (CGVS, p. 17, p. 23). U verklaarde namelijk zelf dat politieagenten regelmatig bedreigd en geïntimideerd worden in Irak (CGVS, p. 11), waardoor het des te onaannemelijker is dat u hierbij niet aan andere doodsoorzaken of daders dacht maar direct de link legde met iets wat u enkele dagen ervoor nog als onschuldig ervaarde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt wederom zwaar op de proef gesteld.

Bovendien stelde u dat u hierna weigerde om nogmaals twee adressen op te zoeken voor S.A. en hem te zeggen dat u spijt had van de eerste keer gezien u vermoedde dat hij iets te maken had met de moord op K.H.. Indien u op dat moment echt het vermoeden had dat S.A. achter de moord op een collega zat, en dat u op één of andere manier betrokken bent in een zaak waar u niks mee wilt te maken hebben, is het niet aannemelijk dat u zich blijft bewegen in de kringen waar u dreigde in contact te komen met S.A. (namelijk de spontane ontmoetingen na de voetbal in het huis van H.Z.) en dat hem rechtstreeks durfde te beschuldigen van de moord op K.H. (CGVS, p. 17, p.25). Hiervoor werd reeds gewezen op het feit dat u verklaarde dat niemand iets kon weigeren aan S.A. (CGVS, p. 24). In dit opzicht is het zeker niet geloofwaardig dat u op deze manier durfde reageren op zijn tweede verzoek.

Wanneer u gevraagd werd of u dit zomaar durfde zeggen, stelde u dat u hem niet rechtstreeks durfde beschuldigen maar enkel zei dat hij iets met de moord te maken heeft (CGVS, p. 19). Of u nu zei dat hij eigenhandig K.H. vermoord heeft, of hier mee te maken heeft, maakt echter niet veel verschil. Wanneer u namelijk reeds het vermoeden heeft dat bepaalde personen er niet voor terug deinzin om iemand anders van kant te maken of hieraan mee te werken, is het niet aannemelijk dat u niet voorzichtiger bent in de omgang met deze personen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt dan ook opnieuw ondergraven.

Ook bij uw verklaringen rond uw ontvoering stelt het CGVS zich vragen. Uw vrouw was reeds voor uw verklaarde ontvoering op de hoogte van de problemen die u had met S.A. (CGVS B.R.N.A., p. 9). Na uw ontvoering verklaarde uw echtgenote in alle staten geweest te zijn, en het vermoeden te hebben dat dit iets te maken had met hetgeen u haar verteld had over S.A. (CGVS B.R.N.A., p. 9). Uw zus contacteerde haar schoonbroer die ook bij de politie werkte om u te helpen (CGVS B.R.N.A., p. 9). Hoewel uw echtgenote op dat moment de kans had aan deze persoon te vertellen wat zij wist over S.A., deed zij dit niet, gezien dit volgens haar verklaringen slechts een vermoeden was en zij niet zeker was dat uw ontvoering hiermee te maken had (CGVS B.R.N.A., p. 9, p. 12).

Het is echter niet aannemelijk dat uw vrouw ook maar enige vorm van informatie zou achter houden die u zou kunnen helpen om u vrij te krijgen. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw vrouw sterk aangetast.

Na uw ontvoering vertrok u naar het huis van een neef in de wijk Saydiye, terwijl u wist dat de militie AAH, daar aanwezig was (CGVS, p. 4). Het is niet plausibel dat u een onderduikadres kiest op een plaats waarvan u weet dat uw vervolgers er eveneens aanwezig zijn. U stelde dat u niet anders kon omdat er geen enkele andere plaats was waar u naartoe kon gaan (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u niet mee kon gaan naar Diyala met uw vrouw, een plaats met een soennitische meerderheid, waar u dus minder kans had belaagd te worden door de sjiiitische militie die u ontvluchtte, stelde u dat u daar niet kon wonen als sjiiitische man. Uw vrouw kon wel als sjiiitische vrouw bij haar tante wonen, omdat haar tante getrouwd was met een soennitische man. Het is echter niet duidelijk om welke reden u daar niet zou kunnen inwonen of onderduiken. U stelde dat u ook gevaar zou lopen aan de checkpoints onderweg naar Diyala, niet omdat u sjiiet was, maar omwille van de problemen die u had opgelopen in Bagdad (CGVS, p. 8). Ook deze verklaring houdt weinig steek, gezien u onderweg van Al Amel naar Saydiye ook checkpoints zou kunnen tegenkomen, en al zeker op weg van Saydiye naar Najaf waar u uw vliegtuig nam richting Turkije (CGVS, p. 29). Bovendien vreesde u de sjiiitische milities, die men meer kan verwachten bij checkpoints richting Najaf, sjiiitisch gebied, dan Diyala, soennitisch gebied. Wanneer u hierbij gepolst werd naar het gevaar van checkpoints stelde u dat dit toen nog niet gevaarlijk was voor u, omdat de politie die de checkpoints bemande slechts na vijftien dagen ongewettigde afwezigheid uw naam zou doorgespeeld krijgen (CGVS, p. 29). Indien het om deze reden niet gevaarlijk was voor u om checkpoints te passeren, zou deze redenering ook opgaan voor de checkpoints die u onderweg naar Diyala zou moeten passeren, en die volgens uw verklaringen dan weer wel gevaarlijk waren (CGVS, p. 8). Bovendien volgt het CGVS uw verklaring pas na vijftien dagen gevaar te lopen niet, gezien dit enkel opgaat voor problemen die u kon oplopen omdat u ongewettigd afwezig was, en niet voor vervolging die u kon riskeren door de militie die u vreest. Volgens onze informatie worden checkpoints in Irak namelijk evenzeer door sjiiitische milities als door politie bemand in Irak (zie blauwe map, document 2). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ook door deze elementen op de proef gesteld.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS vermeldde u nog dat er tien dagen na uw vertrek uit Al Amel een inval was in jullie huis, vermoedelijk door dezelfde mensen die u bedreigd en ontvoerd hadden (CGVS, p. 21). U noch uw vrouw hebben met geen woord gerept over deze gebeurtenis tijdens jullie gehoor bij DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5), noch tijdens jullie vrij relaas op het CGVS (CGVS, p. 17-19; CGVS B.R.N.A., p. 8-9). Slechts wanneer jullie uitdrukkelijk gevraagd werd of er nadien nog iets gebeurd was, kwamen jullie met dit verhaal op de proppen (CGVS, p. 21; CGVS B.R.N.A., p. 13). Er werd jullie voor jullie begonnen aan jullie vrij relaas duidelijk gezegd alle gebeurtenissen in detail te bespreken, zodat wij een volledig beeld krijgen (CGVS, p. 17; CGVS, p. 8). Het feit dat jullie bij deze gelegenheid geen van beiden spreken over de inval in uw huis, doet dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS dan ook niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering problemen met Asa'ib Ahl al-Haq te moeten vrezen in geval van een terugkeer naar Irak. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (gehoorverslag CGVS, p.13), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Er kan dan ook om deze reden in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u een omslag voor van de documenten die u ontvangen hebt. Deze omslag kan enkel aantonen wanneer u deze documenten ontvangen hebt en van waar zij afkomstig zijn, en zegt niets over de aard van deze documenten of het verband met uw asielrelaas. De documenten die u voorlegde in verband met uw werk bij de politie kunnen enkel uw verklaringen over uw job bij de politie ondersteunen. Ook dit element staat hier echter niet ter discussie. De foto's van de wonde aan uw gezicht kunnen enkel aantonen dat u ooit een wonde opliep, maar zeggen niks over de manier waarop u deze wonde opliep of over een eventueel verband met uw asielrelaas. De documenten die uw vrouw neerlegde in verband met het overlijden van haar vader, tonen enkel aan dat haar vader overleden is, wat geen verband houdt met jullie asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweege te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 12/02/2016

Overdracht CGVS: 02/03/2016

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 15 december 2016, tussen 14 u 29 en 16 u 17. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Smekens (vervanger van meester Geleyn), was gedurende heel het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Arabier en sjiitisch moslim. U bent geboren op 7 mei 1990.

U bent getrouwd met K.O.N.K. (CGVS (...), OV (...)). Uw man verklaart dat de coach van zijn voetbalploeg hem eind juli of begin augustus vroeg om de gegevens van een zeker K.H.. Hij weigerde dit aanvankelijk, waarop zijn vriend H.Z. hem verzekerde dat K.H. niks zou overkomen. Uw man gaf hem toen toch de adresgegevens.

Hierna zag uw man S.A. opnieuw in het huis van H.Z., hij wou uw man een envelop met honderd dollar overhandigen om hem te bedanken voor het adres dat hij hem gegeven had. Uw man weigerde dit geld te aanvaarden, omdat hij vond dat het een vriendendienst was.

Twee dagen later hoorde uw man dat K.H. vermoord was. Hij vermoedde dat dit kwam doordat hij zijn adres aan S.A. had gegeven.

Een week later vroeg S.A. uw man om de adresgegevens van twee andere personen. Hij weigerde en zei hem dat hij betreunde dat hij het eerste adres aan hem gegeven had, omdat die persoon nu dood was. Uw man vertelde S.A. dat hij vermoedde dat hij iets te maken had met die moord. S.A. ontkende dit en begon op een dreigende manier met uw man te discussiëren. Hij verweet uw man dat hij zijn eigen strekking niet wilde helpen en dat hij aan de kant van de soennieten zou staan. Daarna hoorde uw man van zijn vriend H.Z. dat S.A. een verantwoordelijke bij de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) was.

Op 13 augustus 2015 werd uw man vanuit uw huis ontvoerd. Hij werd hardhandig aangepakt tot hij verklaarde dat hij de gevraagde adressen alsnog zou doorgeven. Hij kreeg hiervoor achtenveertig uur de tijd. Hierna werd hij vrijgelaten. Uw man ging naar huis en stuurde u met de kinderen naar uw tante in de provincie Diyala. Zelf ging hij naar zijn neef in de wijk Saydiye, waar hij verbleef tot aan zijn vertrek uit Irak.

Op 16 augustus 2015 is uw man uit Irak vertrokken. Op 31 augustus 2015 kwam hij aan in België, en op 2 september 2015 vroeg hij asiel aan.

Tien dagen na uw vertrek uit de wijk Al Amel werd jullie huis er vernield. Mensen vroegen aan uw familie en aan buurtbewoners waar uw man naartoe was.

Op 19 januari 2016 heeft u samen met uw kinderen Irak verlaten omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in de provincie Diyala. Jullie reisden via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland door naar België. Jullie kwamen op 11 februari 2016 in België aan. Op 12 februari 2016 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: in originele vorm het nationaliteitsbewijs van uw man (dd. 21 juni 2006), de identiteitskaart van uw man (dd. 26 juli 2015), de woonkaart van uw man (dd. 17 november 2007), de rantsoenkaart van uw man (dd. 25 september 2013), de kieskaart van uw man (geen afgiftedatum), een omslag van de documenten die uw man ontvangen heeft (dd. 20 oktober 2015), een bewijs van tewerkstelling op naam van uw man (dd. 17 december 2013), een tweede bewijs van tewerkstelling op naam van uw man (dd. 28 februari 2008), foto's van het werk van uw man, foto's van de verwondingen die uw man tijdens zijn ontvoering zou hebben opgelopen, jullie huwelijksakte (dd. 30 augustus 2007), foto's van S.A. en uw voetbalploeg; in gekopieerde vorm de identiteitskaart van jullie dochter S. (dd. 3 februari 2012), de identiteitskaart van uw zoon A. (dd. 23 februari 2016), het nationaliteitsbewijs van uw dochter S. (dd. 13 december 2012), het nationaliteitsbewijs van uw zoon A. (dd. 13 december 2012), uw paspoort (dd. 28 maart 2013), het paspoort van uw zoon A. (dd. 31 maart 2013), het paspoort van uw dochter S. (dd. 31 maart 2013), een uitwijzingsbevel op uw naam uit Griekenland (dd. 2016), de overlijdensakte uw vader (dd. onleesbaar), een uittreksel van het overlijden van uw vader (dd. 12 januari 2006).

Bij terugkeer vreest dat u en uw gezin gevaar zouden lopen omwille van de problemen van uw man. Bij een terugkeer naar Irak vreest uw man problemen met Asa'ib Ahl al-Haq omdat hij niet met hen wilde samenwerken, en problemen met de Iraakse overheid omdat hij als deserteur beschouwd wordt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de feiten die ook uw echtgenoot K.O.N.K. (CGVS (...), OV (...)) inroept. In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motivering bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;*
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;*
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- art 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;*
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;*
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;*
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid*

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);"

Verzoekers betwisten de beoordeling van de commissaris-generaal en gaan in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen:

(1) betreffende verzoekers kennis over het lidmaatschap van S.A. bij AAH, herinneren zij eraan dat verzoeker S.A. enkel ontmoette in zijn vrije tijd, tijdens het voetballen, doch niet tijdens zakelijke aangelegenheden. Zij benadrukken dat ze niet over politieke zaken spraken en het onderwerp van de sjiitische milities werd vermeden. Ze wijzen er bovendien op dat leden van de milities nooit expliciet over hun activiteiten spreken. Dat verzoekers verklaard hadden dat er sjiitische milities in hun wijk waren, betekent volgens hen niet dat verzoekers kennis hadden van hun leiders.

Verzoekers werpen op dat de vlag van de sjiitische milities op de foto van verzoekers voetbalploeg kan verklaard worden door de algemene aanwezigheid van de milities in hun wijk en niet omdat er een verband bestaat met S.A.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat de commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden dat verzoekster, gelet op haar profiel van huisvrouw, de leden van de sjiitische milities niet kent.

Verzoekers stellen bovendien dat het eerste verzoek van S.A. voorkwam als een louter onschuldige vraag, omtrent het in orde brengen van autopapieren, en dat verzoeker geen enkele reden had om S.A. te verdenken van slechte bedoelingen.

(2) betreffende de verzoeken van A.S., wijzen verzoekers erop dat S.A. mogelijks individueel wou handelen omdat het een persoonlijke zaak betrof. In dat geval is het logisch dat hij noch de milities noch de politiediensten bij zijn activiteiten betreft. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een oppervlakkige evaluatie van de zaak en niet alle hypothesen afweegt.

Het argument van de commissaris-generaal omtrent verzoekers beroepsgeheim, ontbreekt volgens verzoekers aan alle ernst, daar iedere "professionele" mogelijks zijn beroepsgeheim zou kunnen verbreken, afhankelijk van de omstandigheden. Het louter veronderstellen dat een beroepsgeheim niet zo gemakkelijk verbroken kan worden is dan ook geen argument. Verzoekers verwijzen ernaar dat tijdens het CGVS-interview slechts twee vragen gesteld worden omtrent het beroepsgeheim.

(3) betreffende het verband tussen S.A. en de moord op K.H., stellen verzoekers dat de commissaris-generaal geen elementen aanreikt die verklaren waarom hij de vaststelling baseert dat verzoeker niet omzichtig is omgegaan in zijn relatie met S.A.

(4) wat betreft verzoekers ontvoering, benadrukken verzoekers dat er geen bewijs was dat S.A. betrokken was bij de moord op K.H. Aldus is het niet ongeloofwaardig dat verzoekster de naam van S.A. niet meteen gemeld heeft aan de politie.

Verzoekers voeren bovendien aan dat verzoekster het gevaar liep voor represailles indien zij S.A. of de sjiitische milities zou aangeven bij de politie als verdachten van verzoekers ontvoering, daar de politiediensten geïnfilteerd zijn door leden van de sjiitische milities.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal de ontvoering van verzoeker *in se* niet in vraag stelt en dat rekening moet gehouden worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker reeds "*mensonwaardige behandelingen*" heeft meegemaakt.

(5) omtrent de vlucht van verzoeker en zijn gezin, leggen verzoekers uit dat verzoeker als man moeilijkheden zou ondervinden bij een vlucht naar Diyala, waar hij geen familie heeft. Dit werd ook verklaard in het CGVS-interview. De commissaris-generaal reikt geen element aan dat het tegendeel bewijst, volgens verzoekers. Verzoekers citeren uit verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij geen ander alternatief had dan onder te duiken bij zijn neef.

Betreffende de checkpoints, wijzen verzoekers erop dat de commissaris-generaal op geen enkel moment heeft doorgevraagd waarom de checkpoints onderweg naar Diyala gevaarlijk waren voor verzoeker, terwijl de commissaris-generaal hiertoe verplicht was in het kader van haar onderzoeksplicht. De commissaris-generaal kan volgens verzoekers niet zomaar overgaan tot algemene veronderstellingen zonder door te vragen over deze checkpoints.

(6) wat betreft de aanval op verzoekers' huis, merken verzoekers op dat bij aanvang van de asielprocedure steeds wordt opgemerkt dat de asielzoeker een samenvatting dient te geven en de belangrijkste zaken dient te vermelden.

Zij stellen dat: *“verwachten van Irakese verzoekers die een andere taal en cultuur machtig zijn, dat zij het verschil kunnen maken tussen wat belangrijk en onbelangrijk is voor de Belgische asielinstanties, is duidelijk volledig buitensporig”*.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat verzoeker tijdens het vrij asielrelaas alles zeer gedetailleerd heeft uitgelegd en zich hierbij heeft geconcentreerd op de feiten die rechtstreeks verband houden met zijn problemen.

(7) wat betreft verzoekers vrees voor straf omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie, merken verzoekers op dat artikelen 28 en 29 van de Irakese Penal Military Code de doodstraf oplegt voor desertie in oorlogstijd, gegevens waarmee de commissaris-generaal geen rekening houdt. Verzoekers citeren eveneens uit verzoekers verklaringen dat zijn superieur hem berichtte dat verzoeker als deserteur werd beschouwd, feiten waarmee de commissaris-generaal evenmin rekening heeft gehouden.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat verzoeker tot de sociale groep van politieagenten behoort. Zij verwijzen hierbij naar bronnen omtrent het risicoprofiel van agenten in Irak. Verzoeker heeft aldus een risicoprofiel louter omwille van zijn beroep als politieagent, waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad waarin het beroep van agent als *“risicovol”* werd beschouwd.

Verzoekers geven verder een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betwisten verzoekers na een korte theoretische toelichting het besluit van de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers ontleden de verschillende aspecten van de bestreden beslissingen en stellen vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, doch dat de *“mate van willekeurig geweld”* betwist wordt.

Verzoekers zijn echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Zij ondernemen een poging om deze stelling te onderbouwen aan de hand van verschillende criteria afgeleid uit de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, met name het arrest *“Sufi en Elmi tegen het VK”* van 28 juni 2011, toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal. Zo menen verzoekers vooreerst dat het duidelijk is dat de partijen betrokken in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken *“die van die aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers”*, hetgeen volgens verzoekers eveneens blijkt uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 23 juni 2016. Voorts zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist. Betreffende het veelvoorkomende karakter van deze methoden, laken verzoekers evenwel dat de COI Focus van 23 juni 2016 bij de *“zware aanslagen in Bagdad”* geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers; en dat het cijfer van zware aanvallen veel lager ligt dan blijkt uit de website *“Musings on Iraq”*. Ze wijzen er bovendien op dat IS niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers is in Bagdad, maar dat ook sjiiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen verantwoordelijk zijn voor een *“meer individuele vorm van geweld tegen burgers”*. Omtrent de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten, stellen verzoekers dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, onder verwijzing naar cijfers van *“Iraq Body Count”*. Ze stellen dat het aantal burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak betreft, waardoor *“beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling”*. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist en dat dit alle burgers treft. Verzoekers menen aldus dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en wijzen hierbij op een citaat van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Ze verwijzen bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het Parlement verontrust en dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, er geen significante daling van het geweld in Bagdad bestaat.

Zij citeren uit vier beleidsnota's van de commissaris-generaal met betrekking tot Irak in de periode juni 2015 tot april 2016 en stellen vast dat: *"(...) is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad."* Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen cruciale elementen uit de COI Focus buiten beschouwing laat, en dat er daarom kan besloten worden tot een stijging van het geweld in Bagdad. Verzoekers betogen verder dat de informatie verzameld door de commissaris-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), meer bepaald betwisten verzoekers het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus. Ze stellen dat alle rechtstreekse contacten onbekend zijn. Verder laken verzoekers het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoekers vervolgen hun uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, met name arresten nr. X van 12 mei 2015, nrs. X en X van 12 april 2016, nr. X van 6 juni 2016 en nr. X van 28 september 2016 omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van willekeurig geweld in Bagdad. Verzoekers citeren verder uit een aantal rapporten en (internationale) artikelen om hun stelling verder kracht bij te zetten en maken een uitgebreide lijst van de cijfers burgerslachtoffers en recente gebeurtenissen in Bagdad tot januari 2017.

Verzoekers verwijzen bovendien op het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen en citeren te dien einde Caritas, de COI Focus van 23 juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betogen verzoekers dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoekers, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken. Daarnaast wijzen verzoekers op het feit dat de Raad in *"zijn voornoemd arrest van 12 april 2016"* kritiek heeft geuit op het argument omtrent de opvang van de IDP's in Bagdad en wijzen erop dat veel IDP's die verblijven in Bagdad te kennen hebben gegeven dat zij willen terugkeren, gezien de slechte woonomstandigheden, werkloosheid, gestegen levensduurte en onveiligheid in Bagdad, en dat veel IDP's niet naar Bagdad gevlucht zijn, maar naar andere delen van Irak. Verzoekers stellen zich voorts de vraag naar de relevantie van dit argument: *"het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is."*

Waar in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, wijzen verzoekers er andermaal op dat de Raad in *"zijn voornoemde arrest van 12 april 2016"* kritiek heeft geuit op dit argument. Zij voeren nog aan dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijzen erop dat *"geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad"*. Aldus menen zij dat *"men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld [kan] afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad"*.

In *"uiterst ondergeschikte orde"* onderstrepen verzoekers dat UNHCR stelt dat heel Irak getroffen werd door de huidige crisis en dat zij er bij andere landen op aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren, zonder onderscheid tussen regio's. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in de Kwalificatie richtlijn is een spoor te vinden van een vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict. Ze besluiten dat het niet relevant is dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen en laken dan ook de motivering van de commissaris-generaal waar deze een notie van vergelijking inschrijft in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien zijn verzoekers de mening toegedaan dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geenszins spreekt van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers. Zij verzetten zich tegen de overwegingen in de bestreden beslissingen waarin wordt vastgesteld dat er in Bagdad weliswaar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, doch dat de mate van het willekeurig geweld niet hoog genoeg

is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers zijn nog van mening dat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar ernstige redenen om te geloven dat, *“als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.”* Verzoekers stellen bovendien dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering niet voldoende adequaat is in licht van de informatie die vervat ligt in *“UNHCR. Position on returns to Iraq”*. Ze stellen immers dat het onjuist is te beweren dat UNHCR de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak, terwijl zij er op aandringt dat overheden hun onderzoek naar internationale bescherming niet beperken tot een onderzoek naar de vluchtelingenstatus, doch bredere criteria voor bescherming dienen te hanteren, zoals de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien wijzen verzoekers erop dat, gezien de commissaris-generaal op geen enkele wijze motiveert welke veranderingen hebben plaatsgevonden in Bagdad om sindsdien de subsidiaire bescherming te weigeren, hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. Verzoekers wijzen er ten slotte op dat de COI Focus van 23 juni 2016 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, gezien de commissaris-generaal naar een aantal bronnen verwijst zonder op enige wijze deze bronnen te specificeren (aangaande twee documenten, URL's en e-mails). Zij verwijzen dienaangaande opnieuw naar kritiek van de Raad zoals blijkt uit eerder vernoemde arresten.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Artikel *“Irak 2015: A Catastrophic Normal”* van Iraq Body Count van 1 januari 2016 (stuk B1)
- Artikel *“Documented civilian deaths from violence”* van Iraq Body Count van 2016 (stuk B2)
- COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 29 april 2016 (stuk B3)
- *“Note de politique de traitement: Irak”* van het CGVS van 2 juni 2015, van 3 september 2015, van 26 oktober 2015 en van 28 april 2016 (stukken B4-B7)
- selectie artikelen met betrekking tot aanslagen in Bagdad van mei tot oktober 2016 (stukken B8-B25).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 25 september 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Wat de schending van artikel 26 van het PR CGVS betreft, wijst de Raad er voorafgaand op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoekers bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om

de vrees van verzoekers tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt.

Zodoende is de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

2.4. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoekers, dat wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden of tegenstrijdigheden.

De commissaris-generaal oordeelde vooreerst terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekers niet wisten dat S.A., die hen viseerde, lid zou zijn van de sjjiitische militie AAH. Verzoeker verklaarde immers dat hij samen met S.A. voetbalde, in een ploeg die bestond uit kennissen vanuit de wijk (O. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17), door verzoekster omschreven als zijn "*kameraden*" (R. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij S.A. al vier maand kende, hem regelmatig zag in het huis van H.Z. en een goed contact met hem had (O. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17). Gelet op deze vaststellingen, is de Raad van oordeel dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij kennis had van S.A.'s lidmaatschap bij AAH. Verzoekers' verweer in hun verzoekschrift dat verzoeker S.A. enkel zag in zijn vrije tijd, dat hij geen zaken met hem deed noch politieke gesprekken met hem voerde en dat S.A. niet sprak over zijn activiteiten bij de milities, kan hieraan geen afbreuk doen. Dit klemt temeer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat H.Z., die eveneens samen met verzoeker voetbalde, wel kennis had van S.A.'s lidmaatschap bij AAH. Hieruit blijkt immers dat S.A. dit lidmaatschap niet zozeer geheimhield.

Bovendien gaat verzoekers' verweer voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekster tijdens het CGVS-interview verklaarde dat AAH heel actief was in de wijk waar ze woonden, en dat zij wist wie er lid was van AAH (R. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11). Aldus kan redelijkerwijze van verzoekers verwacht worden, in tegenstelling tot wat zij beweren, dat zij op de hoogte waren van verzoekers lidmaatschap bij S.A. Het loutere feit dat verzoekers niet zouden weten wie de leiders van AAH zijn betreft een blote bewering die hieraan geen afbreuk kan doen. Dat verzoekers in hun verzoekschrift verklaren dat verzoekster, omwille van haar profiel als huisvrouw geen kennis kon hebben over dergelijke zaken, doet enkel meer afbreuk aan hun geloofwaardigheid. Dit verweer klemt immers volkomen met verzoeksters bovenvermelde verklaringen, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekster verklaarde wel kennis te hebben over de leden van de sjjiitische milities. Bovendien merkte de commissaris-generaal terecht op dat, toen verzoekster gevraagd werd naar het lidmaatschap van S.A. bij AAH, zij de vraag tot driemaal toe trachtte te ontwijken (R. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11). Dit wijst erop dat verzoekster verzaakte aan haar medewerkingsplicht en doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen.

Die wordt ook verder ondermijnd door de neergelegde foto van verzoekers voetbalploeg, waar hij samen met A.S. poseerde voor de vlag van de sjjiitische milities (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 12). Verzoekers' verweer dat de vlag geen verband hield met S.A., doch te verklaren valt door de aanwezigheid van sjjiitische milities in zijn wijk, betreft een louter blote bewering die bovendien geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Uit deze foto blijkt immers dat verzoeker dan wel zijn voetbalploeg regelmatig in contact kwam met de sjjiitische milities, zodat de Raad andermaal van oordeel is dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij weet of er iemand van zijn ploeg lid is van deze milities.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen over de opdrachten die hij zou gekregen hebben van S.A. Uit het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2) blijkt immers dat de sjjiitische milities zoals AAH dermate machtig zijn dat zij geïnfiltreerd zijn in het Irakese veiligheidsapparaat. Aldus is het niet aannemelijk dat zij verzoekers hulp zouden inroepen om gegevens uit de politiedatabank te bekomen. Verzoekers' verweer dat S.A. 'mogelijks' op individuele wijze handelde, betreft een louter vermoeden van verzoekers dat op algemene wijze geponeerd wordt, doch zij slagen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Het komt immers aan verzoekers toe om hun asielrelaas te staven met geloofwaardige verklaringen en concrete elementen en gegevens, *quod non in casu*.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker op eenvoudig verzoek van S.A. zijn beroepsgeheim als politieagent te verbreken, gelet op volgende pertinente en terechte motivering:

"Toen u de eerste keer gevraagd werd een adres op te zoeken, valt uit uw verklaringen af te leiden dat dit om een gemoedelijk gesprek ging tussen u H.Z. en S.A., en bleek u niet onder zware druk te

staan (CGVS, p. 17). U verklaarde aanvankelijk wel te twifelen gezien u dit tegen de regels van uw werk was, maar toe te geven gezien S.A. zei dat dit belangrijk was voor hem en nadat H.Z. u zei dat er niks zou gebeuren indien u dit deed (CGVS, p. 17). Het is echter niet aannemelijk dat u als politieagent niet meer weerstand getoond zou hebben wanneer u gevraagd werd om uw beroepsgeheim te schenden. Er werd u dan ook gevraagd of u geen andere manieren zou voorgesteld hebben aan S.A. om dit adres te verkrijgen, maar u bleek zelfs dit niet geprobeerd te hebben (CGVS, p. 24). U verklaarde dat u dit niet durfde doen omdat S.A. een persoon is die geen nee aanvaardt (CGVS, p. 24). Dat u ineens toch een dreiging zou gevoeld hebben bij de vraag van S.A. gaat echter in tegen uw eerdere verklaringen, waarbij u stelde geen negatieve gedachten te hebben bij de vraag van S.A. (CGVS, p. 23) en zeker tegen uw verklaring vooraf nooit gemerkt te hebben dat S.A. een vorm van gezag of autoriteit uitstraalde (CGVS, p. 19-20). Later ontkende u bovendien dat H.Z. u zou aangemoedigd hebben om die info op te zoeken, waarmee u regelrecht ingaat tegen uw vorige verklaring (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u ooit gezegd te hebben dat H.Z. tussen kwam in dit gesprek (CGVS, p. 24). Het louter ontkennen van een voormalige verklaring is geen afdoende uitleg voor het voorkomen van dergelijke tegenstrijdigheid, die net als de andere hierboven aangehaalde elementen, opnieuw negatief afstraalt op de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Dat verzoeker tijdens het CGVS-interview maar twee vragen werden gesteld over dit beroepsgeheim, kan geen afbreuk doen aan voorgaande motivering, gezien verzoeker bevestigde dat hij over beroepsgeheim beschikte (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11). Deze motieven worden evenmin in een ander daglicht gesteld door het louter op algemene wijze te poneren dat eenieder mogelijks zijn beroepsgeheim zou kunnen schenden afhankelijk van de omstandigheden, zonder de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekers' verweer dat er geen reden was om S.A. te verdenken van slechte bedoelingen, enkel meer bijdraagt tot het ongeloofwaardige karakter van verzoekers verklaringen dat hij louter op eenvoudig verzoek van S.A. zijn beroepsgeheim zou schenden. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop het verzoek werd geuit dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen hieromtrent.

Bovendien oordeelde de commissaris-generaal terecht dat:

"U verklaarde pas na het nieuws van de dood van K.H. in te zien dat de vraag die S.A. u gesteld had niet onschuldig was. (CGVS, p. 17). Gezien u eerst helemaal niet inzag dat S.A. verkeerde bedoelingen had met de vraag naar het adres van K.H., en u verklaarde ervan uit te gaan dat hij dit enkel nodig had om een auto te registreren gezien dit vaak gebeurt in Irak, is het niet aannemelijk dat u toen direct de link legde tussen de dood van K.H. en het adres dat u gaf aan S.A. (CGVS, p. 17, p. 23). U verklaarde namelijk zelf dat politieagenten regelmatig bedreigd en geïntimideerd worden in Irak (CGVS, p. 11), waardoor het des te onaannemelijker is dat u hierbij niet aan andere doodsoorzaken of daders dacht maar direct de link legde met iets wat u enkele dagen ervoor nog als onschuldig ervaarde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt wederom zwaar op de proef gesteld."

Verzoekers voeren inzake de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind.

Daarenboven oordeelde de commissaris-generaal met reden dat:

"Bovendien stelde u dat u hierna weigerde om nogmaals twee adressen op te zoeken voor S.A. en hem te zeggen dat u spijt had van de eerste keer gezien u vermoedde dat hij iets te maken had met de moord op K.H.. Indien u op dat moment echt het vermoeden had dat S.A. achter de moord op een collega zat, en dat u op één of andere manier betrokken bent in een zaak waar u niks mee wilt te maken hebben, is het niet aannemelijk dat u zich blijft bewegen in de kringen waar u dreigde in contact te komen met S.A. (namelijk de spontane ontmoetingen na de voetbal in het huis van H.Z.) en dat hem rechtstreeks durfde te beschuldigen van de moord op K.H. (CGVS, p. 17, p.25). Hiervoor werd reeds gewezen op het feit dat u verklaarde dat niemand iets kon weigeren aan S.A. (CGVS, p. 24). In dit opzicht is het zeker niet geloofwaardig dat u op deze manier durfde reageren op zijn tweede verzoek.

Wanneer u gevraagd werd of u dit zomaar durfde zeggen, stelde u dat u hem niet rechtstreeks durfde beschuldigen maar enkel zei dat hij iets met de moord te maken heeft (CGVS, p. 19). Of u nu zei dat hij eigenhandig K.H. vermoord heeft, of hier mee te maken heeft, maakt echter niet veel verschil. Wanneer u namelijk reeds het vermoeden heeft dat bepaalde personen er niet voor terug deinzen om iemand anders van kant te maken of hieraan mee te werken, is het niet aannemelijk dat u niet voorzichtiger bent in de omgang met deze personen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt dan ook opnieuw ondergraven."

Verzoekers voeren aan dat zij niet begrijpen waarom de commissaris-generaal tot de conclusie kwam dat verzoeker niet omzichtiger is omgesprongen in zijn relatie met S.A. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kan echter geenszins afbreuk doen aan de voormelde, aan verzoekers verklaringen verbonden vaststellingen, noch aan de hieraan verbonden conclusies. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de commissaris-generaal de motieven zou moeten weergeven die de grondslag van zijn motieven vormen.

De commissaris-generaal merkte bovendien terecht op dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers ontvoering, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hieromtrent. De Raad acht het immers volstrekt niet aannemelijk dat zij, terwijl zij vermoedde dat verzoekers problemen met S.A. verband hielden met zijn ontvoering, dit feit niet zou vermelden aan de schoonbroer van verzoekers zus die werkzaam is bij de politie toen zij hem vertelde over de ontvoering, zelfs indien dit louter een vermoeden betrof. Verzoekers' verweer beperkt zich tot de loutere herhaling van hun verklaringen dat er geen concrete bewijzen waren tegen S.A. en tot het betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit verweer doet echter geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers voeren verder aan dat verzoekster vreesde dat zij gevaar zou lopen om dit feit aan de politiediensten te vermelden, omdat deze geïnfilteerd zijn door de sjiiitische milities. De Raad merkt op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, die evenmin afbreuk doet aan voorgaande motivering. Dit gelet op het feit dat verzoekster verklaarde dat zij de ontvoering meldde aan de schoonbroer van verzoekers zus die werkzaam is bij de politie (R. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9), zodat redelijkerwijze kon verwacht worden dat verzoekster haar schoonbroer vertrouwde en belangrijke informatie rond de ontvoering van haar echtgenoot met hem zou delen.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat:

"Na uw ontvoering vertrok u naar het huis van een neef in de wijk Saydiye, terwijl u wist dat de militie AAH, daar aanwezig was (CGVS, p. 4). Het is niet plausibel dat u een onderduikadres kiest op een plaats waarvan u weet dat uw vervolgers er eveneens aanwezig zijn. U stelde dat u niet anders kon omdat er geen enkele andere plaats was waar u naartoe kon gaan (CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u niet mee kon gaan naar Diyala met uw vrouw, een plaats met een soennitische meerderheid, waar u dus minder kans had belaagd te worden door de sjiiitische militie die u ontvluchtte, stelde u dat u daar niet kon wonen als sjiiitische man. Uw vrouw kon wel als sjiiitische vrouw bij haar tante wonen, omdat haar tante getrouwd was met een soennitische man. Het is echter niet duidelijk om welke reden u daar niet zou kunnen inwonen of onderduiken. U stelde dat u ook gevaar zou lopen aan de checkpoints onderweg naar Diyala, niet omdat u sjiit was, maar omwille van de problemen die u had opgelopen in Bagdad (CGVS, p. 8). Ook deze verklaring houdt weinig steek, gezien u onderweg van Al Amel naar Saydiye ook checkpoints zou kunnen tegenkomen, en al zeker op weg van Saydiye naar Najaf waar u uw vliegtuig nam richting Turkije (CGVS, p. 29). Bovendien vreesde u de sjiiitische milities, die men meer kan verwachten bij checkpoints richting Najaf, sjiiitisch gebied, dan Diyala, soennitisch gebied. Wanneer u hierbij gepolst werd naar het gevaar van checkpoints stelde u dat dit toen nog niet gevaarlijk was voor u, omdat de politie die de checkpoints bemande slechts na vijftien dagen ongewettigde afwezigheid uw naam zou doorgespeeld krijgen (CGVS, p. 29). Indien het om deze reden niet gevaarlijk was voor u om checkpoints te passeren, zou deze redenering ook opgaan voor de checkpoints die u onderweg naar Diyala zou moeten passeren, en die volgens uw verklaringen dan weer wel gevaarlijk waren (CGVS, p. 8). Bovendien volgt het CGVS uw verklaring pas na vijftien dagen gevaar te lopen niet, gezien dit enkel opgaat voor problemen die u kon oplopen omdat u ongewettigd afwezig was, en niet voor vervolging die u kon riskeren door de militie die u vreest. Volgens onze informatie worden checkpoints in Irak namelijk evenzeer door sjiiitische milities als door politie bemand in Irak (zie blauwe map, document 2). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ook door deze elementen op de proef gesteld."

Verzoekers komen aangaande de motieven in de bestreden beslissingen op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van hun verklaringen en het betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissingen vermelde, pertinente en terechte motieven.

Verzoekers' verweer dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht schendt door niet te vragen waarom de checkpoints in Diyala zo gevaarlijk waren voor verzoeker, kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoeker niet confronteerde met bepaalde elementen, betekent daarenboven niet dat hij zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren.

Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de inval in hun woning niet zouden vermelden bij aanvang van de asielprocedure. Dienaangaande merkt de Raad op dat zij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werden dat van hun verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Verzoekers' verweer dat niet verwacht kan worden dat zij, gelet op het verschil in taal en cultuur, onderscheid kunnen maken tussen belangrijke en minder belangrijke elementen van hun asielrelaas, kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers bij aanvang van de asielprocedure werden bijgestaan door een tolk Arabisch (A. CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 2; R. CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2), zodat zij zich niet kunnen beroepen op taalproblemen om deze tegenstrijdigheid te verschonen. Verzoekers tonen daarenboven niet *in concreto* aan dat er in Irak een dermate cultuur heerst dat verzoekers omissie bij aanvang van de asielprocedure kan worden verschoond. Dat verzoekers de inval op hun woning niet vermeld hebben bij aanvang van de asielprocedure noch initieel tijdens het CGVS-interview toen hen gevraagd werd naar de redenen waarom zij Irak hebben verlaten (A. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17-19; R. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9), doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Verzoekers' verweer dat verzoeker tijdens het CGVS-interview zeer gedetailleerd op verschillende elementen van zijn asielrelaas is ingegaan, kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De commissaris-generaal oordeelde wat de voorgehouden problemen omwille van desertie terecht als volgt:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt."

Waar verzoekers aanvoeren dat artikelen 28 en 29 van de Iraqi Military Code de doodstraf oplegt voor desertie in oorlogstijden, merkt de Raad op dat verzoekers geenszins *in concreto* aantonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Irak het risico zou lopen om veroordeeld te worden op basis van deze artikelen. Het loutere feit dat verzoekers superieur hem berichten stuurde op facebook dat hij als deserteur werd beschouwd, kan hieraan geen afbreuk doen. Deze berichten hebben een uiterst gesolliciteerd karakter en kunnen gemakkelijk door verzoeker zelf worden geënceneerd.

Verzoekers vestigen in hun verzoekschrift nog de aandacht op het gegeven dat verzoeker een politieagent is. Uit de voorhanden zijnde landeninformatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze voor een politieagent op zich het risico met zich mee zou brengen dat verzoeker aldaar ingevolge zijn loutere aanwezigheid zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij een politieagent is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met de militie AAH, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Betreffende verzoekers' uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissingen aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dienen te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissingen vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekers aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoekers zelf.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers' asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers voeren geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP